

Vleugels van Vuur – De drakenprofetie

Interview met auteur Tui T. Sutherland

Boek één van de internationale hitserie 'Vleugels van Vuur', De drakenprofetie, is nu ook in Nederlandse vertaling (door Sofia Engelsman) verkrijgbaar!

Zeven drakenstammen zijn al generaties lang verwickeld in een uitzichtloze oorlog. Alle hoop is gevestigd op vijf jonge draken die volgens een oude profetie vrede zullen brengen in het koninkrijk.

Publishers Weekly sprak met Tui T. Sutherland.

Heb je er bewust voor gekozen om voor jonge lezers te schrijven toen je besloot auteur te worden? En zo ja, waarom?

Ja, dat was zeker een bewuste keus. En waarom? Tja, om een heleboel redenen, eigenlijk. Ik was altijd al gek op kinderboeken, omdat ik kinderen het interessantste publiek vind. Het zijn lezers die je echt kunt raken met je verhalen. Ik herinnerde me de boeken die ik zelf las toen ik 10, 11 en 12 was, en voor mijn gevoel hebben die me gevormd en mijn visie op de wereld en op de persoon die ik wilde worden bepaald.

Het is gewoon zo'n geweldig vakgebied. Ik ben graag bezig met opwekkende verhalen die hoop bieden. In de drakenboeken gebeuren natuurlijk ook een hoop duistere, bizarre dingen, maar ik probeer wel altijd duidelijk te maken hoe belangrijk het is om hoopvol te blijven, om je eigen weg te kiezen. Wie je ook bent, je kunt zelf je lot bepalen. Die boodschap wil ik graag aan kinderen meegeven.

Je noemde net boeken die je hebben gevormd. Kun je je nog een specifiek boek herinneren dat je las tussen je 10^e en je 12^e?

Ik denk dan meteen aan *Anne van het groene huis*, vooral omdat ik het onlangs weer gelezen heb. Dat was een vreemde ervaring, ik dacht: 'Wacht even, was ik nou al precies zoals zij voordat ik dit boek las, of ben ik precies zoals zij geworden doordat ik dit boek las? Ben ik daarom zoals ik ben?' Het zou me niet verbazen.

Ik las veel van dat soort boeken, over meisjes die schrijver wilden worden, die hun eigen verhalen wilden vertellen, zelf hun leven wilden bepalen. Zoals *Dragonsong* van Anne McCaffrey. Dat gaat over Menolly en haar vuursalamanders, maar vooral over hoe zij als meisje leeft in een wereld waarin ze maar weinig keuzes heeft, maar toch haar eigen mogelijkheden weet te creëren.

Kun je vertellen hoe je bent begonnen met schrijven en hoe dat heeft geleid tot Vleugels van Vuur?

Na mijn studie wist ik niet wat ik met mezelf aan moest. Ik wilde altijd al schrijver worden, en als kind was ik er ook voortdurend mee bezig. Ik schreef vooral veel beginnetjes van verhalen. Schrijf jij zelf graag?

Ja, zeker. Ik heb ook wel geprobeerd om verhalen te schrijven, maar kwam nooit verder dan het begin.

Dat wilde ik net gaan zeggen. Als dat gebeurt, laat je dan vooral niet ontmoedigen, want dat is heel normaal. Ik vond het altijd heel leuk om aan een verhaal te beginnen, maar dan raakte ik afgeleid en probeerde ik weer iets anders te schrijven. Het lukte me bijna nooit om een verhaal af te maken. Maar ik had wel veel lol in het schrijven, het was opwindend om nieuwe personages en werelden te verzinnen. Ik tekende ook hele landkaarten, compleet met plaatsnamen.

Op de middelbare school en tijdens mijn studie had ik minder tijd om te schrijven. Na mijn studie dacht ik: misschien moet ik ook nog kunstgeschiedenis gaan doen, of toneelmeester worden – ik had allerlei ideeën. Maar eerst ging ik naar huis, omdat ik nog geen concreet plan had. Mijn ouders waren blij me weer te zien, maar na een week begon mijn moeder nadrukkelijk te vragen hoe lang ik eigenlijk wilde blijven [lacht]. Dus ging ik zes maanden naar Nieuw-Zeeland – daar komt mijn moeder vandaan, en zo kom ik ook aan mijn naam. Ik logeerde bij mijn oom, terwijl ik wat vakken volgde aan de Universiteit van Auckland, en een van die cursussen ging over kinderliteratuur. De wens om te gaan schrijven bleef maar terugkomen, en dan vooral kinderboeken. Toen begon ik serieus ideeën te verzinnen.

Eenmaal terug zag ik in de *New York Times* een paar vacatures bij Penguin, dus solliciteerde ik naar de functie van redactieassistent. Ze zeiden: 'We hebben nu twee redactieassistenten nodig, een bij non-fictie voor volwassenen en een bij de kinderboeken.' Nou, die keus was snel gemaakt!

Hoe en wanneer besloot je om de Vleugels van Vuur-serie te schrijven? En waarom koos je voor draken?

Na mijn baan bij de uitgeverij heb ik aan allerlei projecten meegewerkt: een paar Pirates of the Caribbean-boeken, een serie die Pet Trouble heet – realistische fictie over kinderen en hun honden – wat boeken die gebaseerd waren op *Het kleine huis op de prairie*, en dan de Warriors- en Seekers-boeken. Maar wat ik echt graag wilde schrijven was fantasy vol grootse, heldhaftige verhalen, met sterke personages waar kinderen zich in kunnen herkennen. Mijn agent zei tegen me: Heb je wel eens gedacht aan een fantasyserie waarin alle belangrijke personages draken zijn? Ik was meteen enthousiast.

Schrijven over draken is heel anders dan schrijven over beren en katten. Ten eerste waren het nu allemaal mijn eigen verhalen en mijn eigen personages, en kon ik het dus zo vrolijk en hoopgevend maken als ik zelf wilde. Maar het belangrijkste verschil is dat draken, vanwege het magische element, meer op mensen kunnen lijken. Ze kunnen boeken en kastelen hebben, ze kunnen muziek maken en toveren, en al die dingen hielpen me om een wereld te creëren waarin ik zelf ook graag rondwaalde. Ik vond het heerlijk om aan de Warriors- en Seekers-boeken te werken, en daarvan heb ik geleerd hoe je scènes moet neerzetten en omgevingen moet beschrijven, iets waar ik eerder niet zo goed in was. Maar dankzij de draken had ik veel meer speelruimte voor leuke elementen. Ik had meer mogelijkheden om te schrijven over de dingen waar ik zelf van houd, zoals boeken: ik las altijd graag fantasyverhalen met personages die boeken lezen, omdat ik dat zelf ook de hele dag doe.

Baseer je de drakenpersonages wel eens op mensen die je kent en heb je ook een favoriete draak?

Ja, zeker! Ik probeer wel om de draken niet te veel op specifieke personen te laten lijken. De grote uitzondering is Klif, een LuchtVleugel-draakje in boek acht. Dat personage is sterk gebaseerd op mijn jongste zoon, die toen drie jaar oud was.

Toen ik met de drakenboeken begon, was mijn oudste zoon net geboren, dus ik dacht veel na over opvoeding en hoe je een karakter vormt, niet alleen als ouder, maar ook als auteur. Hoe

creëer je die personages en hoe beïnvloed je die kleine mensjes? Ik had een soort ideaalbeeld van mijn zoon, en eigenlijk was dat gewoon Klei [een LeemVleugel die we in boek één leren kennen]. Ik stelde me mijn eerstgeborene voor als de oudste broer van het gezin. Ik hoopte dat hij vriendelijk en betrouwbaar zou zijn en de juiste dingen zou doen. Ik wil niet beweren dat Klei op mijn zoon is gebaseerd, want die was toen nog maar een baby, maar ik denk wel dat mijn zoon inderdaad zo is geworden: hij is nu negen, en ik heb enorm met hem geboft. Dat is niet aan mij te danken, hoor – hij is gewoon perfect zoals hij is.

Toen kwam zijn jongere broertje, en dat is zo'n enorme persoonlijkheid. Het is echt een heel grappig, bijzonder mannetje. Eigenlijk was ik van plan om Qibli [een ZandVleugel in boek vijf] op hem te baseren, omdat hij zo slim en ondernemend is, maar Qibli vormde al snel zijn eigen karakter, en ik wilde ze ook niet door elkaar gaan halen, in mijn hoofd. Dus dacht ik: Ik ga gewoon een personage verzinnen dat helemaal mijn zoon is, en dat is Klif geworden. Het was erg leuk om over hem te schrijven.

Wist je van tevoren dat Vleugels van Vuur een uitgebreide serie boeken over terugkerende personages zou worden? Hoe is de serie ontstaan?

Het begon als een serie van vijf delen, en die had ik allemaal zo gepland. Boek een tot en met vijf vormen samen één geheel, net als boek zes tot en met tien en boek elf tot en met vijftien. Ik zie het eigenlijk als seizoenen van een tv-serie. Ik was een grote fan van *Buffy the Vampire Slayer*, en daarin was er altijd een Groot Kwaad dat aan het eind van het seizoen overwonnen was. Maar dan waren er nog een heleboel andere verhaallijnen die doorliepen in het volgende seizoen, als er tenminste weer een volgend seizoen kwam. Dus in elk van de vijf boeken wordt een verhaal afgerond, maar je wordt ook al naar het volgende geleid, als je zin hebt om meer te lezen.

Elk boek is geschreven vanuit het perspectief van een van de draken, en die draak staat meestal ook op de omslag. Waarom besloot je om elk boek door de ogen van een ander personage te vertellen?

Ja, dat klopt, en daar ben ik superblij mee! Ik vind het heerlijk om grappige, ondernemende personages te creëren. Draken zoals Glorie [de RegenVleugel die in boek drie de hoofdrol heeft] en Perikel [de LuchtVleugel naar wie boek acht is genoemd] zijn zo leuk om over te schrijven. Perikel zegt allemaal dingen die ik zelf *nooit* zou zeggen. Zonnedauw [een felle BladVleugel] is ook heel anders dan ik, zij is echt een sprankelend personage.

Ik ben eigenlijk nog meer geïnteresseerd in de personages en hun ontwikkeling dan in de overkoepelende verhaallijn over de oorlog en de profetie. Ik verveel me nooit, omdat ik telkens weer overstap naar nieuwe personages en hun situatie en geschiedenis, en hoe ze daarmee omgaan. Ik heb niet zoveel met fantasyverhalen waarin er één held is die de wereld gaat redden en waar iedereen eigenlijk de hele tijd op zit te wachten. Ik vind het boeiender om te laten zien dat iedereen zijn eigen verhaal heeft en een groot verschil kan maken. Daarom vind ik het zo leuk om het verhaal vanuit een bepaald personage te vertellen en dan weer over te stappen naar een ander personage en het allemaal weer door andere ogen te bekijken.

Er komt best wat geweld voor in de boeken, en in de eerste vijf delen vallen er regelmatig doden. Vind je het wel eens moeilijk om personages te laten sterven?

Toen ik net met de boeken begon, dacht ik: draken zijn in feite enorme vliegende hagedissen met scherpe tanden die vuur kunnen spuwen, dus hun wereld moet wel gewelddadig zijn. Eerst probeerde ik juist het contrast te laten zien tussen mijn vijf kleine draakjes en de rest van die wereld. Ik zat toen in een fantastische schrijfgroep, en de andere deelnemers bleven maar zeggen dat de draakjes de gevolgen van de oorlog met eigen ogen moesten zien, omdat ze anders niet zouden begrijpen waarom het zo belangrijk was om er een einde aan te maken.

Gaandeweg besepte ik dat ik niet gewoon vijf goede draken wilde in een hele wereld vol slechteriken. Dat zou niet spannend zijn. Ik wilde elk nieuw personage een ontwikkeling laten doormaken, vooral toen ze hun familie ontmoetten in de buitenwereld, of de veel zachtaardigere draken uit het regenwoud. Zo bouwde ik de serie op, en het nieuwe continent [in boek elf] bood de kans om opnieuw te beginnen en een hele nieuwe wereld te scheppen.

De draken hebben hun eigen taaltje, en ondanks al het drama reageren ze vaak op een grappige, bijdehante manier. Waarom besloot je de dialogen zo te schrijven?

Veel fantasyboeken, vooral de wat oudere, zijn niet zo toegankelijk voor kinderen. Voor niemand eigenlijk, omdat ze vol staan met bloemrijke taal of ouderwetse dialogen. Inmiddels zijn er gelukkig ook veel uitstekende fantasyboeken waarin dat *niet* het geval is. Ik houd zelf ook veel meer van grappige boeken, en ik wilde kinderen laten ervaren hoe geweldig fantasy kan zijn: de meeslepende verhalen, de bizarre plotwendingen, de gedaanteveranderingen en alle andere dingen die kunnen gebeuren, maar dan wel in toegankelijke taal die leuk is om te lezen en om te schrijven. Dus dat heb ik met opzet zo gedaan. Het moet voelen alsof het echte kinderen zijn die al die avonturen beleven, ook al zijn het dan draken.

De draken hebben niet alleen overeenkomsten met mensen, maar ook met insecten (bijen, motten en vlinders). Wat voor research doe je voor deze boeken?

Toen ik begon na te denken over het continent in boek elf, en de draken die ik daar wilde hebben, besepte ik dat ik een paar nieuwe drakenstammen nodig had. Ik had al de stammen die waren gebaseerd op hun leefgebied [Zand, Leem, Lucht, etc.], en dat idee had ik opgedaan door documentaires zoals *Planet Earth*. Ik ging weer wat natuurdocumentaires kijken om ideeën op te doen, en ik vond er een die *Life in the Undergrowth* heet, verbijsterend en ook angstaanjagend – kijk er vooral niet naar vlak voordat je gaat slapen. Al die dingen over wespen! Dat was de eerste keer tijdens mijn research dat ik dacht: nee, dit is echt te eng voor mijn boek. Zulke griezelige dingen wil ik mijn draken niet laten doen! Maar ik heb wel een heleboel inspiratie opgedaan. De ZwermGeest is natuurlijk wel eens eerder opgedoken in fantasyboeken, maar ik heb me gebaseerd op een wesp die vlinders of mieren iets kan inspuiten en dan kan laten doen wat hij wil. Die documentaire zat vol met dat soort fascinerend insectengedrag, en ik hield er ook een hele lijst met bruikbare namen aan over. Zo kwam Krekel [de draak op de omslag van boek twaalf] meteen in mijn hoofd op, ik zag haar helemaal voor me.

Sutherland signeert een boek voor een fan tijdens een uitverkochte signeersessie in februari in de Belmont Bookstore in Belmont, Massachusetts, bij het verschijnen van *De terugkeer van de troonopvolger* (Vleugels van Vuur 2). Op tafel ligt een stapel tekeningen van fans.

Hoe slaag je erin om zoveel boeken te schrijven? Heb je een vaste dagindeling, en volg je bepaalde regels bij het schrijven?

Ik schrijf voornamelijk 's nachts. Ik ben echt een nachtdier, dus ik doe heel veel tussen elf uur 's avonds en drie of vier uur 's ochtends. Dat zijn mijn beste schrijftijden, dan heb ik er de rust voor. Maar er komt vaak iets tussen, vooral familiedingen. Want dan is het niet zo'n goed idee om tot diep in de nacht op te blijven. Ik bedoel, ik kan het wel doen, maar dan ben ik de volgende dag een wrak. Ik moet echt een manier vinden om mijn bizarre werkschema te combineren met het leefritme van mijn kinderen.

Wat ik wel probeer te doen is elke dag minstens één zin schrijven, waar ik ook mee bezig ben. Dat lukt niet altijd. Er zitten vier à vijf maanden tussen mijn deadlines. Dus meestal gaat het zo dat ik een boek afrond, dan een maand lang helemaal niets doe, en dan plotseling in paniek raak omdat het volgende boek binnen twee of drie maanden af moet zijn. Dan begin ik te schrijven, tussen de 1000 en 3000 woorden per dag als het lukt, en tegen het einde – in de laatste maand voor de deadline – is het echt door buffelen. Dan stort ik weer in, en dan raak ik in paniek. Een eindeloze cyclus van instorten en paniek! Mijn man is gelukkig een rots in de branding, mijn ouders steunen me, en mijn redacteur helpt me waar ze maar kan, zodat ik tijd heb om mijn boeken af te maken. Ik heb echt veel geluk, dat ik kan doen waar ik zoveel van houd.

Ben je bezig met nieuwe series of projecten?

Mijn volgende boek is geschreven vanuit de mensen in deze wereld. Het heet *Drakendoder*, en daarin volgen we drie mensen die zijn opgegroeid met de eeuwige dreiging van de draken. In dat verhaal keer ik terug naar de periode van boek één tot en met vijf. Je herinnert je vast wel dat we in die boeken wat kleine mensjes hebben gezien.

De Scharrelaars, bedoel je.

Je gaat een paar van die mensen ontmoeten en de zaken door hun ogen zien. Het is leuk om de boel een keer zo om te draaien, en het is ook wel fijn dat ik dan weer woorden als 'handen' kan gebruiken [in plaats van 'klauwen' en 'poten']. Daarna komen boek veertien en vijftien. Ik vind het fijn om me op elke verhaallijn apart te concentreren. Ik wil het niet alleen maar doen om de serie aan de gang te houden. Ik wil alleen schrijven over dingen die me aan het hart gaan.

Bron: www.publishersweekly.com

Vertaling: Sofia Engelsman

Tui T. Sutherland, *Vleugels van Vuur – De drakenprophetie* (boek één) | ISBN 9789025775483 | € 16,99 | vertaling: Sofia Engelsman. Leeftijd: vanaf 9 jaar.